

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ใส่บาตร

พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวชไม่เห็นใครไปลาดยางให้พระพุทธเจ้า มีไหมในตำราว่า พระพุทธเจ้าไปที่ไหนลาดยางไปพร้อม ๆ ไม่เห็นมี ต่อไปนี้เราจะต้องได้ถือไม้ติดตัวไปด้วย ไปบิณฑบาตต้องถือไม้ติดตัวไปด้วย เราบอกให้ถอดรองเท้า ถอดรองเท้า-ปั๊บขึ้นเหยียบแล้ว ขึ้นเหยียบอยู่บนรองเท้านะ พวกเพื่อน ๆ ละบอกให้ถอดรองเท้า ถอดรองเท้าขึ้นเหยียบปั๊บอยู่ข้างบน ไม่ยอมลงนะ ดีขานะซีตรงนั้นนะ มันพิลึกกึกก็อ กลัวเท้าสกปรกมากกว่าหัวใจสกปรก หัวใจสกปรกมอมแมมเท้าสะอาดใช้ไม่ได้

พระพุทธเจ้าเสด็จออกบิณฑบาตทุกพระองค์ไม่ปรากฏใส่รองเท้า พระสาวกอรหัตอรหันต์ของพวกเราเป็น สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเราทรงลำบากลำบากมอมแมมทุกอย่างเพื่อเสาะแสวงหาบรรพชากรรม พวกเรามีแต่โก้แต่เก๋ ไปที่ไหนให้กิเลสแห่ไป ให้กิเลสตามไปมันดูไม่ได้นะ กิริยาแสดงออกตรงไหนไม่มีกิเลสออกหน้าไม่เห็นมีนี่ มีแต่กิเลสออกหน้า กิเลสดันออกไป ๆ ธรรมดันออกไปไม่เห็นมี มีแต่กิเลสมันดันออกไป ๆ

ตั้งที่ว่าตะกั๊นนี้แหละใส่รองเท้า โอ๊ย สวยงามที่สุดเลย เท้านะเกลี้ยงเงาที่สุด อะไรแตะไม่ได้เท้า สกปรกนิดหนึ่งไม่ได้ บอกให้ถอดรองเท้า นี่ฝ่ายธรรมนะ ฝ่ายธรรมให้ถอดรองเท้า ฝ่ายกิเลสถอดปั๊บขึ้นเหยียบปั๊บเลย โน่นเห็นไหมลวดลายกิเลสเร็วไหมเราไม่รู้ นี่ซีเราจึงสลดสังเวช โอ กิเลสนี้แหลมคมเอาเหลือประมาณนะ แหลมคมจริง ๆ เราจึงได้ยอม ทุกวันนี้มายอมกิเลสว่าแหลมคม ยอมรับว่าแหลมคมจริง ละเอียดลออจริง แต่ก่อนก็ไม่รู้เรื่องราวอะไรไม่ทราบจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะตัวเรานั้นก็เป็นกิเลสทั้งตัวนี่ อะไรขึ้นชื่อว่ากิเลสมาอยู่ในตัวเราหมด ทีนี้เวลาจะทำอะไรก็กลัวกระเทือนเรา ๆ เพราะกิเลสมาเป็นเราเสียแล้วนี่มันก็ไม่รู้ละซี เออะอะก็มีแต่กลัวกระเทือนเรา ๆ กิเลสมาเป็นเรา แต่เราไม่ได้ กิเลสสนุกเหยียบย้ำทำลายแหละ

เรามีแต่จะถือไม้ไปบิณฑบาตด้วยเท้านั้นแหละ ถือไม้ติดตัวไปด้วย บอกถอดรองเท้า ถอดรองเท้าขึ้นเหยียบข้างบนตีปั๊บเลย เอาขาหักแหละ มันทำไมเก่งนักกิเลส ดีกิเลสต่างหากนะ เราไม่ได้ตีคน แต่ทีนี้กิเลสมันอยู่กับคน ถูกคนหรือไม่ถูกคนเราไม่รับทราบด้วย เราดีกิเลสต่างหาก ฟาดจนคนขาหักแหละ เพราะขากิเลสมันอยู่กับคน ดีให้ขากิเลสหักสักที

โอย ละเอียดมากนะ พิจารณาไปเท่าไรยิ่งเห็นความละเอียดแหลมคม ไม่งั้นครอบโลกธาตุไม่ได้ สามแดนโลกธาตุนี้กิเลสครอบไว้หมด เป็นเจ้าอำนาจครอบไว้ไม่รู้ พวกเราเหมือนควายตัวหนึ่ง ๆ ควายแต่ละตัว ๆ พวกเราเป็นยังไง ผิดกันไหม ควายกับคนมันต่างกัน คนเป็นผู้ควบคุมควาย ควายนั่นไล่ไปไหนตอนไปไหนก็ไปเรื่อย กัดหญ้าไป ต้อนไปสู่ที่ฆ่า ยิ่งกัดหญ้าไปสนุก หยอกเล่นคะนองกันไป ไม่รู้ว่าเขาจะเอาไปฆ่า นี่กิเลสมันต้อนไปก็เหมือนกันนั่นแหละ ต้อนพวกเราไปนี่เหมือนกันเลยไม่มีอะไรผิดกัน จะแยกเปอร์เซ็นต์แยกไม่ออก ร้อยทั้งร้อยเลย กิเลสขนาดนั้นแหละ

ให้เปิดออกซิหัวใจ มันจะออกในแง่ใดมุมใด ๆ มันเคยตัมตุนพระพุทธเจ้ามาสักเท่าไร สาวกอรหันต์ท่านมาเท่าไร ๆ เวลาท่านเปิดออกแล้วฆ่ามันพินาศฉิบหาย มันออกอยู่ตรงไหนรู้หมดเห็นหมดปิดไม่อยู่เลย ท่านเอาความสังเวชนั้นแหละมาสอนพวกเรา พวกเรายังสบายอยู่ บอกถอดรองเท้า ถอดบั้งขึ้นเหยียบบับุบสบาย โถ มันยังงี้กันนี้ มันหนาขนาดนั้นมนุษย์เรา ยังไม่รู้เจ้าของหนา

กิเลสมันทำทนายธรรมเห็นไหม ดีไม่ดีดูถูกผู้แนะนำผู้สั่งสอนอีกด้วยซ้ำ กิเลสเก่งไหม นี่เราก็ก็นึกว่าเป็นกิเลสนั่นซี มันละเอียดขนาดนั้นแหละ มันเยาะเย้ยธรรมอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้กิเลสกำลังเยาะเย้ยธรรม เยาะเย้ยหมดหัวโล้น ๆ ก็เยาะเย้ย พระณเรชี่ไม่กลัวทั้งนั้นแหละเหยียบหัวไปหมด หัวโล้นไม่กลัวกลัวแต่ธรรมอย่างเดียว ถ้าใครมีธรรมกิเลสไม่แหยมนะ มันกลัว ถ้าไม่มีธรรมละเหยียบบแหลกเลย อันนี้ที่สลดสังเวชมากนะ

เราก็ก็นึกว่าหนูนี่มันก็อดพูดไม่ได้ ยิ่งเฒ่าแก่มามันจะไม่ได้พูด บางทีถึงกับบอกว่าคันฟันก็ยังมี มันเห็นอยู่ไม่พูดมีอย่างเหอ นี่ซิมันโมโห เอาเสียบ้างซิ มันเหยียบหัวคน ๆ เจ้าของยังไม่รู้ ลากออกจากเหยียบหัวคน ๆ ยิ่งเคียดยิ่งโกรธให้อีก มันบ้ำสองชั้นสามชั้นมนุษย์เราเห็นไหมกิเลสเก่งไหม ไม่เก่งขนาดนั้นมันเหยียบหัวสัตว์ได้เหอ สามแดนโลกธาตุมันครอบไว้หมดทั้งนั้นแหละ พวกเรานี่พวกอยู่ในเรือนจำของวัฏจักร มันครอบไว้หมดไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยเหมือนควายตัวหนึ่ง ๆ ไม่ผิดอะไรเลยนะ พูดเท่าไรมันก็ไม่ถึงใจนะ

อยากเปิดให้เห็น เป็นยังไงเหมือนไหมจริงไหม หรือหาเรื่องอุตริมาวาอย่างนั้นเหอ ความฉลาดแหลมคมอ้อยอิ่งของกิเลสมีทุกอย่างครอบไว้หมดไม่รู้ ๆ ทั้งนั้นแหละ ว่าอะไรเป็นกิเลสไม่รู้เลย ถ้าเป็นเรื่องของธรรมกิเลสตีบ๊ะ ๆ เลย เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมจึงปฏิบัติยากลำบากในขั้นเริ่มแรกของการบำเพ็ญ เพราะกิเลสมันกัดไว้แล้วขวางไว้แล้วเราไม่เห็นมันนะซี พอจะบำเพ็ญคุณงามความดีนี้จะมีแหละอุปสรรคสร้างขึ้นในตัวเอง ไม่มีก็สร้างขึ้นมากิเลสให้สร้างว่าไง

ขอแต่เราบำเพ็ญธรรมเถอะว่าจะทำแบบไหนก็ตาม สังเกตดูในหัวใจเจ้าของ เราไม่ได้พูดให้ใครเราพูดให้ทุกคนฟังทุกคน กิเลสมีอยู่กับหัวใจทุกคนดูให้รู้ มันแหลมคมไหม สดสังเวชจริง ๆ นะเราไม่ได้พูดธรรมดา เพราะฉะนั้นการสอนเวลาเผ็ด ๆ เวลาร้อน ๆ ร้อนด้วยอำนาจของธรรมต่างหากปราบหัวกิเลส เราไม่ได้ร้อนด้วยอำนาจของกิเลส ถ้าร้อนด้วยกิเลสจะไปปราบหัวกิเลสลงคอหรือ กิเลสต่อกิเลสปราบกันได้หรือ ต้องเอาธรรมปราบซิ ร้อนด้วยอำนาจของธรรมซิ

พอจะทำความดีอะไรมันสร้างทันทีนะ เร็วที่สุดเลยปั๊บเอาแล้ว ๆ นี่ถ้าเราไม่มีเครื่องมือธรรมสูงกว่ามันเทียบไม่ได้นะ เอามาเทียบไม่ได้ ไม่เห็นโทษของมันเอามาเทียบได้หรือ ต้องเห็นโทษของมันซิ ยังไม่เห็นโทษของมันไม่รู้เนื้อรู้ตัวทั้งนั้นแหละ จะทำอะไรขึ้นชื่อว่าความดีนี้จะถูกก็ดูถูกขวางถูกขยี้ขยำไม่ให้ออกได้ง่าย ๆ นะ สมมุติว่าเงินบาทหนึ่งนี่เราจะเอาไปให้ทานเงินเราอยู่ในธนาคารมีเท่าไร เป็นล้าน ๆ เงินบาทหนึ่งที่จะนำออกให้ทานสำหรับคนตระหนี่ถี่เหนียวนั้นหวงมาก เสียตายมาก เข้าใจไหมที่พูดอยู่ที่นี่ จะเอาเงินบาทหนึ่งออกทานนี้ โธ เงินบาทหนึ่งนี้มีราคามีคุณค่ามากกว่าเงินเป็นล้าน ๆ ที่ฝากไว้ในธนาคารเป็นไหน ๆ เก่งไหม กิเลสนะ

เห็นไหมคุณค่าของกิเลสมันแสดงตัวของมันขึ้นขนาดนั้นละ เงินบาทหนึ่งเอาออกไม่ได้ขนาดนั้นละ เราไม่รู้เสียใครไม่รู้เสียวันนี้นะ พูดให้ฟังชัด ๆ อย่างนี้ละ นี่กิเลสเหยียบหัวคนเหยียบอย่างนี้เอง เอากิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลสไปแล้วมันตีไม่ออกซี้ ตีกิเลสก็ถูกเรา ตีเราถูกกิเลส กิเลสมันอยู่กับเรามันตีไม่ถูกซี้ เลยไม่ตีเสียปล่อยให้มันขยี้ขยำเอา โอ๊ย พูดแล้วนำทุเรศสงสารนะ ตายแล้วไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารทุกอย่าง อย่างน้อยเป็นเปรตเป็นผีมาเผือกกองทัพสมบัติอยู่ ไม่ได้ทำอะไรเลย กิเลสหลอกคนขนาดนั้น ยังไม่เห็นโทษของมันอีกโง่โง่ไหมมนุษย์เรา หรือยังหยิ่งว่าฉลาดอยู่หรือ เราโง่ต่อกิเลสมากที่สุดทีเดียว ถ้ายังไม่รู้จักให้รู้เสียแต่บัดนี้ มันจะไม่ได้เหยียบหัวใจเราไปนาน

พระพุทธเจ้าซี้ ซี้บอก ไปบิณฑบาตกับพระอานนท์ เสด็จบิณฑบาตไป พุดโธ่ ตายอานนท์ ซี้แล้ว ใ้อ้หมาดำตัวนี้นะมันก็คือมันเทศเรขฐินั่นเอง ตายแล้วห้วงใยทรัพย์สมบัติ ผิงไว้ที่ไหน ๆ ไม่ยอมบอกลูกบอกหลานให้ทราบเลย ไปผิงคนเดียว ตายแล้วมันห้วงใย มาเกิด ๆ กับลูกเต้าอีกด้วยนะ มาเกิดเป็นหมาดำ แล้วทำยังไง หมาดำตัวนี้ถ้าเราปฏิบัติถูกต้องแล้วจะให้ประโยชน์นะ ปฏิบัติยังไง พระอานนท์ก็เป็นคนฉลาดนี่ว่าไง เกิดวันเดียวกันกับพระพุทธเจ้าด้วย ปฏิบัติกับหมาดำตัวนี้นะ ถ้าอยากได้เงินกับหมาดำตัวนี้ เวลานี้มันเทศเรขฐีเอาเงินไปผิงไว้ตามดิน ไทกระเทียม เงินเหรียญ แต่ก่อนเงินเหรียญผิงเป็นไหน ๆ ไปเลยเทียว

ให้บอกเตือนลูกเขา ให้ลูกเขาปฏิบัติต่อหมาดำตัวนี้เหมือนกับปฏิบัติต่อมันเทศเรขฐี คือ

ต้องประจบประแจง ต้องคุณพ่ออย่างนั้นคุณพ่ออย่างนี้ พอยกมือไหว้-ไหว้ พอยกมือกราบ-กราบหมาตัวนี้นะ ว่างั้นนะ ให้อภัยหมาตัวนี้เหมือนพ่อนะ แล้วประจบประแจงคุณพ่อเอาเงินฝัังไว้ที่ไหน ลูกจนเต็มทีเวลานี้ไม่มีเงิน คุณพ่อฝัังไว้ที่ไหนเมตตาลูกหน่อย พาไปหาเอาเงินที่ฝัังไว้หน่อย ประจบประแจงมีอะไรปรนปรี้อปรนนิบัติไ้อ้ดำทุกอย่าง

หมาดำตัวนี้เป็นนันทเศรษฐีขึ้นมาทันที แล้วก็ปฏิบัติอย่างนั้นจริง ๆ แล้วมันรู้ภาษาคนด้วย ก็ฝัังตายไปไม่กี่ปี พอตายแล้วไปเกิดเป็นหมาดำมันก็รู้ภาษาคนได้ดีซี พอพูดประจบประแจงอะไร ๆ มันรู้เรื่องหมด แล้วก็พาไปหาซุด ลูกประจบประแจงไปไหนก็ตามรุมอุปถัมภ์อุปฐากพ้อ ไ้อ้ดำเป็นพ้อพวกนั้น อุปถัมภ์อุปฐากพ้อแล้ว พ้อก็สงสารลูกจะว่าไง ก็พาไปหาเงินละซีที่นี้ ฝัังไว้ที่ไหนบ้างคุณพ้อ ไปก็ไปตะกุก ๆ ซุดลงไปนี่ได้ไ้หนึ่งแล้วเงิน ที่ไหนอีกคุณพ้อพาไปอีกนะ ไปก็ไปตะกุก ๆ ซุดอีก ที่ไหนอีกคุณพ้อ ซุดเอาจนหมดได้เงินมาหมดเลย

นี่เห็นไหมตายแล้วมาเป็นอย่างนี้ มันตระหนี่ถี่เหนียว ให้อทานให้ไม่ได้ เวลาเป็นเปรตเป็นได้ เปรตยังดีกว่านันทเศรษฐีเสียอีก ดีกว่าศีลกว่าทานดีกว่ามรรคผลนิพพาน ดีกว่าสวรรค์นิพพานพรหมโลกเสียอีก เปรตตัวนี้ แต่มันเป็นเปรตหมาดำ มันยังไม่รุนแรงอะไรนัก นี่ละอำนาจของความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างนี้ละ มันเอาให้ออยู่หมัดนะ มันไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวเลย ว่าความตระหนี่นี้เป็นภัยหรือไม่เป็นภัยต่อตัวเองและใคร ๆ ก็ตาม ทั้ง ๆ ที่มันเป็นภัยต่อตัวเอง แต่ตัวเองจะกินก็กินไม่ลง อันนี้ก็มิแล้วนี้ นิทานชาดกเหมือนกันกับหมาดำตัวนี้นะ ออกมาจากชาดก นี่มันเป็นนิทานสอนต่อกัน

เศรษฐีคนนี้เป็นเศรษฐีบ้านอยู่ ๗ ชั้น แล้วไปเที่ยวบ้านเขาไปเจอเขาทำขนมเลี้ยงกันอีกทีก็ เพราะเขาไม่เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวนี้ เขาทำขนมเลี้ยงกัน นี่ก็น้ำลายแตกปากอยากกินขนม เขาก็เชิญเข้าไปกินเลี้ยง ไม่ยอมไปกิน ถ้าไปกินของเขาแล้วเขาจะไปกินของเราจึงไม่ยอมไปกิน อดมาจะตาย มาบ้านก็มานอนแช่วละซี เมียก็ถามเป็นอะไร เจ้าเป็นอะไรไม่สบายหรือไม่สบายตายอะไรคนหิวขนม ขนมอะไร เงินเรานี้จะทำกินเลี้ยงทั้งเมืองก็ได้นี้ประสาขนม อย่ามาพูดนะเรื่องทั้งเมืองทั้งแมงอย่ามาพูดนะ คือคนทั้งเมืองพูดไม่ได้ แล้วทำไ้

ถ้าอย่างนั้นทำขนมเลี้ยงเฉพาะในครัวเรือนของเราจะ อย่ามาพูดครัวบ้านก็อย่าพูด แล้วอย่างนั้นฉันกับคุณสองคนกินด้วยกันได้ไหม คุณก็ไม่ต้องกิน กินแต่ผมคนเดียว ในตำราบอกอย่างนั้นนี่ นี่ความตระหนี่เข้าใจไหม คุณก็ไม่ต้องกินกินแต่ผมคนเดียว เอ้อ ถ้าอย่างนั้นเอากินคนเดียว แล้วจะทำไ้ยังไงทำขนมแล้วคนถึงจะไม่เห็น นุ่นขึ้นไปทำอยู่ชั้นบนนุ่น ให้ไปทำอยู่ชั้นบน ทำก็ปิดประตู ปิดบันไดปิดประตูขึ้นไปเรื่อย ชั้นไหนก็ปิดประตูเรื่อย ๆ ชั้นไปทำขนม ขนมเบ็อง ขึ้นไปทำอยู่บนชั้น ๗ นั้นแหละ

ที่นี้ไปเปลอย่างไรงไม่รู้หน้าต่างเปิดไวนะซี เปิดหน้าต่างเอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านเล็งญาณ อยู่โน้นพระเซตวัน นั้นเห็นไหมมีอุปนิสัยสามารถจะบรรลุอริยธรรมนะ แล้วกิเลสบาง ๆ เหมือนกระดาษมันปิดหน้าเท่านี้ทำให้จมลงขนาดนั้นเห็นไหม นี่ละกิเลสตัวนี้มันปิดบับเดียว เท่านั้น ทำให้ตระหนี่ถี่เหนียวเสียจนเกาะไม่ออกเลย ไปโมคคัลลานีให้ไปโปรดเศรษฐีคนนี้มัน จะตายจมนะ เดียวนี้เวลานี้กำลังเริ่มสร้างซากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟเผาไหม้ตนเอง ให้รีบไปนะไปเดี๋ยวนี้ ให้ไปทรมานเอาเศรษฐีคนนี้ให้เป็นคนกลับคืนมาหน่อยเถอะ เราจะรอ อยู่ที่นี่แหละคอยกินขนมว่าจั้นนะ พระพุทธเจ้าบอกว่าเราจะรออยู่ที่นี่คอยกินขนม

พระโมคคัลลาน์เข้ามาฉบับนี้ก็บึ้งเลย เหาะมาก็มาตรงนั้นแหละ ตรงหน้าต่างนั้นแหละ พอมาถึงนั้นแล้ว ทำไมเหาะมาหยุดอยู่กลางอากาศก็ได้ เห็นไหมมฤตธาคักดานุภาพเป็นอย่าง นั้น ไม่เหมือนเรือบินหยุดไม่ได้ะกลางอากาศ อันนี้เหาะมาพอมถึงหน้าต่างพอดีกับขนม เบื้อง พอบึ่งมาถึงนี้หยุดก็แล้วก็ผ่านไป แล้วเหาะมาอีกดูอีก โอ้ย หัวโล้นมาแต่ไหนอีก ขึ้นมา ทำข้างบนสูงขนาดนี้แล้วยังมาได้อยู่ที่นี่ หัวโล้นมาจากไหนว่าจั้นนะ คือพูดด้วยความเคียดแค้น เราก็พยายามทำอยู่ข้างบนไม่ให้ใครมากินยังมาจนได้นี่ พอครั้งที่สามมาก็บึ่งเข้าหน้าต่างบับ เลยพระโมคคัลลาน์

เอ้า ตักให้มันเสีย แล้วก็เอาช้อนมาตัก ตักเท่าไรก็ไม่ออกมันติดกับช้อน ดึงก็ไม่ออกมัน จะไปทิ้งกะละมังนี่ เอาช้อนตักดึงเท่าไรก็ไม่ออก ไถกะละมังครีต ๆ ไปนะซี อู๊ย ให้มันหมดเสีย ไม่ต้องกินแล้วพวกเรา ให้มันหมดเสีย ก็ใส เอ้าเอาหมดเสีย บอกว่าอาตมาไม่ได้มาหาเอาขนม นี้นะ นั้นเห็นไหมเวลาท่านตอบ คุณนะกำลังจะจมนรกออยู่เวลานี้เพราะขนมอันนี้เองไม่ใช่ เพราะอะไรนะ สงสารคุณแล้วมาโปรดเฉย ๆ นะ เมตตาสงสารมาให้รู้โทษของความตระหนี่ มันกำลังจะเอาคุณลงจมนรกอ คุณเป็นผู้มีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้อยู่ แต่ ทำไมจึงให้ขนมเบื่องเพียงเท่านี้มาเหยียบย่ำทำลายเสียจนจะให้จมสด ๆ ร้อน ๆ นี้มีอย่าง เหวอ แล้วรีบมาแนะนำสั่งสอนให้รู้เรื่องรู้ราว

พอว่าจั้นจิตก็ขี้มแยมแจ่มใสพลิกขึ้นทันทีเลย แล้วก็ขอถวายที่นี่ ไม่ได้ว่าให้มันนะ ขอ ถวาย อาตมาไม่เอา ไม่เอาอะไรทั้งนั้น เอาเฉพาะหัวใจคุณเท่านั้น หัวใจคุณจะจมนเวลานี้ นอก นั้นอาตมาไม่ต้องการอะไรทั้งหมด แล้วก็เทศน์ให้ฟัง เทศน์เรื่องคุณค่าแห่งการเสียสละ คุณค่า แห่งการทำบุญให้ทาน ว่าเป็นเศรษฐีนี้ก็เพราะการทำบุญให้ทานไม่ใช่เพราะความตระหนี่นี่นะ ทำไมจึงเอาความตระหนี่มากัดมาขวางเอานักหนาเมื่อเป็นเศรษฐีมาแล้ว แล้วเอาความตระหนี่ มาทำลายมีอย่างเหวอ

พอสอนให้รู้เรื่องรู้ราวแล้วก็ขอถวายตัวเป็นลูกศิษย์ เสร็จจากนั้นแล้วก็ขอถวายอาหาร ท่านบอกไม่เอาเท่าไรไม่ยอมที่นี่ ยกหมดเลย ท่านก็ว่าถ้าอย่างนั้นเอาไปวัดเซตวัน พระพุทธเจ้า

ท่านทรงรออยู่แล้วเวลานี้ว่างั้นนะ ไปก็พระพุทธรูปเจ้ารออยู่จริง ๆ ขนมห้างกะละมังหนึ่งกินทั้ง วัดไม่หมดเลย เพราะอำนาจของฤทธาศักตานุภาพแห่งบุญแห่งกุศลนี้ว่าไง พอเสร็จแล้วก็เทศน์ให้เศรษฐีฟังสำเร็จเป็นพระโสดาบันขึ้นมา เป็นอริยบุคคลขึ้นมา เห็นใหม่นั้นละความ ตระหนี่มันเก่งไหม มันเอาคนจะให้จมจริง ๆ ถ้าไม่ได้พระโมคคัลลาน์และพระพุทธรูปแล้ว เป็นเสร็จเลย นี่พระโมคคัลลาน์อยู่ที่ไหนพระพุทธรูปอยู่ที่ไหนพวกเรานี้ หรือจะเอาให้จมหมด ทั้งศาลาหรือพร้อมทั้งหลวงตาบัวด้วยหรือ มันพิลึกนะ

พากันจำเอาณะธรรมพระพุทธรูปอะไรไม่มีสอง ฟังแต่ว่าไม่มีสองสด ๆ ร้อน ๆ เป็นแต่เพียงว่ากิเลสมันจากหน้าจากหลังมันไม่ให้อารู้เนื้อรู้ตัวดังที่เราเป็น ดังเศรษฐีคนนั้นเป็น ขนาดนั้นแหละ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวจนจะจมลงนรกเพราะความตระหนี่ถี่เหนียว นี่เรายกมาเพียง ๒ นิทานมาในชาติกนะ เราได้อ่านได้ดูในชาติกเห็น อ่านแล้วอ่านเล่าซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นั้นละมันนำ คัดนำอ่านมาก นี่ละเริ่มต้นแห่งความตระหนี่มันเป็นอย่างนั้นละ

เรื่องใส่รองเท้านี้ให้จำเอานะ ต่อไปนี้เราจะได้อาไม่ติดมือไปด้วย ใครมันเก่งนักจะพาด มันขาคัก มันเป็นยังงิเลสตัวนี้ เท้าเปื้อนไม่ได้หัวใจเปื้อนไม่เป็นไร อันนี้ละแบบเศรษฐีนั้น แบบเศรษฐีจะจมเป็นอย่างนี้แหละ เท้าเปื้อนไม่ได้นะแต่หัวใจเปื้อนไม่เป็นไรถึงไหนถึงกัน นี่ ละอันหนึ่งกิเลสมันเก่งนักเห็นไหม สิ่งไหนจุดไหนสำคัญมันไม่ให้อารู้เลย มันเอาจุดไม่สำคัญให้ เกาตรงนี่นะ เกาตรงเท้ามันเปื้อนนี่อย่าให้มันเปื้อนนะ พอถอดรองเท้าปั๊บให้โดดขึ้นเหยียบข้าง บนเหมือนลิงนะอยากว่างั้น ตัวหัวใจเปื้อนที่จะพาให้จมลงนรกมันไม่ให้อู้นี้เก่งไหมกิเลส

พูดแล้วสลดสังเวชจริง ๆ นะเราไม่ได้พูดเล่น ๆ นี่นะ ผู้ไม่เห็นมันไม่เห็นจริง ๆ จะว่า ใจ ไม่รู้จริง ๆ ฟังอรรถฟังธรรมนี้มันจะฟังถึงใจเมื่อไร ไม่ว่าจะดูเรื่องราวของอรรถของธรรม จะฟังเรื่องราวของอรรถของธรรมมันไม่ได้ถึงใจนะ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วพันกันเลย ๆ ไม่ ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ไม่ว่าหญิงว่าชาย ไม่ว่านักบวชฆราวาสมันจะถึงใจทุกอย่าง ๆ ถ้าเป็นเรื่อง ของกิเลสแล้ว เก่งไหมกิเลส ถ้าเป็นเรื่องของธรรมมันไม่ค่อยถึงง่าย ๆ นะ

นี่เราพูดถึงขั้นเริ่มแรกที่เราฝึกหัดตะเกียกตะกายที่จะออกจากกิเลส ต่อเมื่อเราฝึกหัด ไม่หยุดไม่ถอยมีกำลังมากขึ้นแล้วที่นี้เอา ๆ นะ ให้ท่านมีเท่านี้อยากให้เท่านี้มันเป็นแล้วนะ อำนาจของธรรมแทรกเข้าไปแล้ว ๆ เรามีเท่านี้แต่อยากได้เท่านี้ เสียใจมีน้อยอยากให้มากกว่า นี้ จะได้ให้ท่านมากกว่านี้ นั่นเอาละนะ หนักเข้า ๆ ที่นี้ การบำเพ็ญทางด้านจิตใจก็หนักเข้า ๆ ที่นี้กิเลสอยู่ตรงไหนมันเห็นหมดจะว่าไง มันจำเข้าไป เมื่อเห็นตรงไหนตรงนั้นก็จงอาจ อันนี้ งามเท่า อันนี้ยักษ์ อันนี้ผี อันนี้เสือโคร่ง อันนี้เสือเหลือง อันนี้เสือดาว มีแต่สิ่งที่จะมาจับคอเราทั้ง นั้น แล้วกล้าหาญกับมันได้หรือ กิเลสแต่ละตัวเทียบกับอย่างนี้ ๆ แล้วเราจะอาจหาญกับมันได้ หรือ ก็มีแต่เอาชีวิตเข้าว่าเท่านั้นแหละ บังเลย

นี่ละการบำเพ็ญธรรมบึ้งเลยไม่มีถอย ฟาดลงไป ๆ หนักลงไป ๆ กิเลสอยู่ตรงไหนฟาดลงไปแหลก ๆ นั่นถึงวาระที่ธรรมมีกำลังมากเป็นอย่างนั้น เวลาธรรมไม่มีกำลังมีแต่กิเลสมีกำลังเป็นอย่างนี้ อย่างที่กล่าวนี้ ถึงวาระที่ธรรมมีกำลังแล้วยังไงกิเลสต้องพังหมดไม่พังไม่ได้ ต้องให้พัง กิเลสไม่พังเราพังอย่างเดียว คำว่าแพ้ไม่ให้มีไม่ได้เป็นอันขาด ต้องกิเลสกับเราฝ่ายหนึ่งไม่พังฝ่ายหนึ่งต้องพัง แต่ยังไงกิเลสต้องพัง นั่นอย่างนั้นนะ

นั่นละธรรมพระพุทธรเจ้าท่านสอนไว้มีบาทมีบาศมีด้ามีสูง ชั้นต่ำมันก็เป็นอย่างนี้แหละจะทำอะไร ๆ มีแต่กิเลสก็ตขวางหมดมันไม่ให้ทำ พอหนักเข้าไป ๆ เราบำเพ็ญอยู่ไม่ถอย ๆ มันก็มีกำลังขึ้น เราก็กินเข้าไป ๆ ส่วนไหนที่ควรชนะกิเลสเราก็กินมันไปเรื่อย ๆ เช่นอย่างทานนี้ เราเป็นลูกชาวพุทธเป็นนักทานเคยทานมาแต่พ่อแม่แม่เรานี้มันไม่เสียดายนะ ได้เท่านี้อยากให้เท่านี้ ๆ ได้กินอย่างนี้อยากทานอย่างนั้น ๆ เป็นในหัวใจเองนะ ของไม่ดี ๆ ไม่ทาน อยากทานแต่ของดี ๆ นี่ชนะมันแล้วนี่นะ ตรงนี้ชนะแล้ว ต่อไปอันไหนมันก็จะชนะไปเรื่อย ๆ มันก็สูงเข้า ๆ เบิกออกกว้างออกนะซี

เอาละพอ